

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI
Velika Gorica, Trg kralja Tomislava 36

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Općinski sud u Velikoj Gorici, po sutkinji Ivani Klaić Žlepalo, u pravnoj stvari tužitelja Nermina Tursunovića, OIB: 74510691827, iz Rijeke, Vukovarska 3, protiv tuženika AB PROJEKT-ANTIKOROZIJA d.o.o. za usluge, OIB:15964173846, iz Kloštar Ivanića, Ulica kralja Tomislava 45, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Kraljičković, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 10. lipnja 2026. u prisutnosti tužitelja, 22. srpnja 2026.,

presudio je

I. Utvrđuje se da Odluka o otkazu ugovora o radu tuženika AB PROJEKT-ANTIKOROZIJA d.o.o., OIB: 15964173846, Kralja Tomislava 45, Kloštar Ivanić od 7. veljače 2025. tužitelju nije dopuštena.

II. Raskida se Ugovor o radu od 1. siječnja 2024. zaključen između tuženika AB PROJEKT-ANTIKOROZIJA d.o.o., OIB: 15964173846, Kralja Tomislava 45, Kloštar Ivanić i tužitelja Nermina Tursunovića, OIB: 74510691827, Vukovarska 3, Rijeka s danom donošenja presude, 22. srpnja 2026.

riješio je

I. Utvrđuje se da je tužba od 10. travnja 2025. povučena u dijelu u kojem tužitelj traži da se poništi Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu, da ga tuženik u roku od petnaest dana vrati na posao, u dijelu u kojem traži naknadu štete u iznosu od 5.820,00 eura bruto te u dijelu u kojem traži naknadu troška parničnog postupka.

II. Dopušta se preinaka tužbe učinjena podneskom tužitelja od 13. veljače 2026.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu pred Općinskim radnim sudom u Zagrebu radi utvrđenja da je nedopuštena tuženikova Odluka o otkazu Ugovora o radu tužitelju. U tužbi je naveo da je s tuženikom sklopio ugovor o radu za obavljanje poslova radnog mjesta

„soboslikar ličioc”, na neodređeno vrijeme te da je kod poslodavca počeo raditi 1. siječnja 2024. Dalje je naveo da je kod tuženika mjesečno radio 320 sati, bez slobodnih dana i za plaću od 900,00 eura bruto, da je radio subote i nedjelje i nije imao niti jedan dan tjednog odmora. Također, da nikada nije koristio godišnji odmor te je padao s nogu i više fizički nije mogao, pa se požalio tuženiku. Kada se zadnji puta požalio tuženiku, tada ga je tuženik odjavio s obveznog mirovinskog osiguranja. Naveo je da je razvidno da se tuženik želio riješiti tužitelja budući je tužitelj izražavao nezadovoljstvo plaćom i radom i do 320 sati mjesečno. Tuženik je odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu, navodno, napisao 7. veljače 2025., a tužitelj je Odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu primio u desetom tjednu 2025. (između 3. ožujka i 7. ožujka 2025.). Osporio je navode iz Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu kojima ga tuženik tereti da je pokvario dva kompresora i to na način da je jednom kompresoru prerezao crijevo, a u drugi kompresor da je gurnuo letvu ili dasku i da je polomio ventilator. Naveo je da u Odluci o otkazu ne piše kada je tužitelj tuženiku „namjerno” napravio štetu te da se ne radi ni o kakvoj namjeri i da je crijevo na kompresoru puklo za vrijeme rada na kompresoru o čemu je tužitelj odmah obavijestio poslovođu. Kada se radi o drugom kompresoru, da je riječ o neučvršćenom motoru, pa kada kompresor radi, elektromotor se klata i tom prilikom su se polomila perca na ventilatoru. Naveo je da je protiv Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu podnio zahtjev za zaštitu prava radnika te ga predao na poštu dana 11. ožujka 2025., ali da je tuženik odbio primiti zahtjev za zaštitu prava radnika. Istaknuo je da ga je tuženik odjavio s obveznog mirovinskog osiguranja 7. veljače 2025., ali mu nije uručio odjavu s obveznog mirovinskog osiguranja, niti mu izdao potvrdu o radnom odnosu, vremenu trajanja radnog odnosa i poslovima koje je obavljao radnik. Naveo je da je Odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu primio u 10. tjednu (između 3. ožujka 2025. i 7. ožujka 2025.) pa je razvidno da je tužitelju radni odnos prestao prije nego je primio Odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu. Slijedom navedenog predlaže utvrditi da je otkaz ugovor o radu nedopušten, poništiti odluku tuženika o izvanrednom otkazu ugovora o radu tužitelju, naložiti tuženiku da tužitelja u roku od 15 dana vrati na rad, te naložiti tuženiku da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka.

1.1. Na ročištu održanom 29. siječnja 2026. tužitelj je povukao tužbu u dijelu u kojem je tražio da ga tuženik u roku od petnaest dana vrati na posao dok je podneskom od 13. veljače 2026. (list 86-87 spisa) preinačio tužbu od 10. travnja 2025. (list 1-3 spisa) na način da je zatražio i sudski raskid ugovora o radu te naknadu štete u iznosu od 5.820,00 eura bruto.

1.2. Na ročištu održanom 10. lipnja 2026. tužitelj je povukao tužbeni zahtjev u dijelu u kojem traži poništenje Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu i naknadu štete u iznosu od 5.820,00 eura tužbenog zahtjeva.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u prvom redu osporio stvarnu i mjesnu nadležnost Općinskog radnog suda u Zagrebu istaknuvši da je u konkretnom predmetu nadležan ovaj sud. Dalje je naveo da je nesporno da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženika, ali da nije istina da je tužitelj odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 7. veljače 2025. zaprimio između 3. ožujka do 7. ožujka 2025., a da bi zahtjev za zaštitu prava podnio 11. ožujka 2025. To iz razloga što je tužitelj za odluku o otkazu saznao 7. veljače 2025. (petak), te je odmah u ponedjeljak 10. veljače 2025. otvorio lažno bolovanje za koje je tuženik pokrenuo postupak kontrole bolovanja po preporuci

liječnika koji je tužitelju i otvorio bolovanje. Naveo je da, sve i ako bi sud uzeo za dokazanu činjenicu da je tužitelj podnio zahtjev za zaštitu prava dana 11. ožujka 2025., tužitelj nije pokrenuo ovaj postupak u roku propisanim u članku 133. stavak 2. Zakona o radu pa je tužbu potrebno odbaciti. Istaknuo je da su navodi tužitelja da ga se tuženik htio riješiti jer je tužitelj izražavao nezadovoljstvo plaćom i radom konstrukt tužitelja i da je tuženik tužitelju uručio izvanredni otkaz zbog razloga navedenih u obrazloženju odluke o izvanrednom otkazu. Predlaže tužbu odbaciti.

3. Rješenjem poslovni broj Pr-74272025-7 od 16. lipnja 2025. Općinski radni sud u Zagrebu oglosio se mjesno nenadležnim te je predmet po pravomoćnosti tog rješenja, 7. kolovoza 2025. dostavljen ovom sudu.

4. U tijeku dokaznog postupka ovaj sud je, imajući u vidu da stranke nisu osporavale vjerodostojnost dokumentacije dostavljene u preslikama, izvršio uvid u Em-2p Obrazac Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje (list 7 spisa), presliku Obavijesti Državnog inspektorata, Područni ured Rijeka, Služba za nadzor radnih odnosa (list 8 spisa), presliku zahtjeva za zaštitu prava radnika (list 9 spisa), presliku Izvješća o privremenoj nesposobnosti/spriječenosti za rad (list 11), presliku Odluke o izvanrednom otkazu Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 7. veljače 2025. (list 12-14), presliku Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 1. siječnja 2024. (list 15-20), preslike e—mail prepiske (list 34-39), fotografije (list 40-41), presliku dopisa Hrvatskom zavodu za zdravstveno osiguranje od 17. veljače 2025. (list 42), presliku whatsapp poruka (list 62), dopis INA-Industrija nafte d.d. od 6. studenog 2025. s očitanjima ID kartice (list 68-70), dopis Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje od 4. studenog 2025. (list 72), dopis Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje od 26. studenog 2025. (list 77 spisa), preslike Obračuna plaće (list 88-93), te je saslušao tužitelja i zastupnika po zakonu tuženika Branimira Mučnjaka.

5. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025; dalje ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev kako ga je tužitelj konačno postavio na ročištu održanom 10. lipnja 2026. osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje da nije dopuštena Odluka o otkazu Ugovora o radu tuženika AB PROJEKT-ANTIKOROZIJA d.o.o., Kloštar Ivanić od 7. veljače 2025. tužitelju te da se s danom donošenja presude u ovom predmetu raskida Ugovor o radu od 1. siječnja 2024. zaključen između tužitelja kao radnika i tuženika kao poslodavca.

6.1. Budući da je tužitelj povukao tužbu u dijelu u kojem traži da ga tuženik u roku od petnaest dana vrati na posao te u dijelu u kojem traži poništenje Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu, a kojem povlačenju tužbe se tuženik nije protivio niti je zatražio naknadu troška, sud je, na temelju odredbe članka 193. stavak 3. ZPP-a odlučio kao u točki I. izreke ovog rješenja.

6.2. Odluka iz točke II. izreke ovog rješenja temelji se na odredbi članka 190. stavak 3. ZPP-a jer je sud preinaku tužbe isticanjem drugog zahtjeva uz postojeće zahtjeve,

odnosno isticanjem zahtjeva za sudski raskid ugovora o radu ocijenio svrsishodnom radi konačnog rješenja odnosa među strankama. Osim toga, tuženik se takvoj preinaci tužbe nije protivio.

7. Između stranka nije sporno da je tužitelj bio radnik tuženika na temelju Ugovora o radu od 1. siječnja 2024., te da je tuženik Odlukom o izvanrednom otkazu Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 7. veljače 2025. tužitelju otkazao Ugovor o radu na neodređeno vrijeme. Nije sporno ni da je odluka o otkazu tužitelju poslana poštom 4. ožujka 2025. Naime, tu činjenicu stranke su učinile nespornom na ročištu održanom 29. siječnja 2026. (list 78-82 spisa).

7.1. Sporno je je li izvanredni otkaz bio dopušten i, posljedično tome, je li radni odnos tužitelja kod tuženika prestao.

8. Slijedom navedenog, ovaj sud je ocjenjivao jesu li razlozi za otkaz ugovora o radu navedeni u Odluci o izvanrednom otkazu Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 7. veljače 2025. (da je tužitelj s namjerom počinio znatnu materijalnu štetu na opremi poslodavca koja se nalazi u INA rafineriji u Rijeci i to na način da je uništio i onesposobio dva kompresora za pjeskarenje (bojanje), izravno usporio proces rada poslodavca, ugrozio sigurnost i zdravlje radnika radova zbog čega je poslodavac kasnio sa radovima i imao značajne neugodnosti zbog kojih mu je prijetio i raskid ugovora o izvršenju radova antikorozivne zaštite) opravdani u smislu odredbe članka 116. stavak 1. Zakona o radu ("Narodne novine" broj: 93/2014, 127/2017, 98/2019, 151/2022, 64/2023; dalje ZOR).

9. Na odlučne okolnosti sud je, osim uvida u presliku Ugovora o radu od 1. siječnja 2024. i Odluke o izvanrednom otkazu Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 7. veljače 2025., saslušao tužitelja Nermina Tursunovića, te zastupnika po zakonu tuženika Branimira Mučnjaka.

9.1. Sud nije saslušao svjedoka Dejana Kovačevića jer podneskom od 10. lipnja 2026. tuženik odustao od tog dokaznog prijedloga, a ovaj sud smatra da je činjenično stanje dovoljno utvrđeno i bez izvođenja tog dokaza.

10. Uvidom u presliku Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 7. veljače 2025. sud je utvrdio da je Ugovor o radu tužitelja s tuženikom izvanredno otkazan zbog teških povreda obveza radnog odnosa zbog kojih, uz uvažavanje svih okolnosti i interesa obiju ugovornih strana nastavak radnog odnosa nije moguć te da je kao razlog takve odluke navedeno da je tužitelj s namjerom počinio znatnu materijalnu štetu na opremi poslodavca koja se nalazi u INA rafineriji u Rijeci i to na način da je namjerno uništio i onesposobio dva kompresora za pjeskarenje (bojanje), izravno usporio proces rada poslodavca, ugrozio sigurnost i zdravlje radnika radova zbog čega je poslodavac kasnio sa radovima i imao značajne neugodnosti zbog kojih mu je prijetio i raskid ugovora o izvršenju radova antikorozivne zaštite.

11. Saslušan na ročištu održanom 29. siječnja 2026. tužitelj je iskazao da je odluku o izvanrednom otkazu zaprimio negdje početkom ožujka 2025., da ne zna točno datum, ali da posjeduje kuvertu u kojoj mu je poslana odluka o izvanrednom otkazu i iz koje je vidljivo da je poslana iz Klošar Ivanića 4. ožujka 2025. Dobio ju je za nekih sedam

dana, ali ne zna točan datum. Naveo je kako su razlozi navedeni u odluci o izvanrednom otkazu lažni i da nije istina da je počinio štetu poslodavcu već se radi o tome da ga se poslodavac htio riješiti pa mu je dao otkaz. Dalje je naveo da on uopće nije upotrebljavao navedeni kompresor već da je u spremištu pjeskario, a ljudi koji su zaduženi za praćenje kompresora su mu došli reći da pušta gorivo iz kompresora. Nakon toga da je o tome obavijestio svog poslovođu Dejana Kovačevića te je slikao kompresor i tu je sliku priložio u spis na ročištu 23. listopada 2025. Kroz pola sata crijevo je zamijenjeno i nastavio je s radom. To je otprilike bilo 28. ili 29. siječnja 2025. Naveo je kako on u obavljanju svog posla s kompresorom nema dodira te ga po gradilištu nose i premještaju ljudi koji su za to zaduženi, dok je on samo pjeskario. U odnosu na navod iz odluke o izvanrednom otkazu da je namjerno zabio drvenu letvu u drugi kompresor naveo je kako je to notorna laž. Istaknuo je da u krugu rafinerije gdje je radio, u krugu od oko 300 metara ne smije biti ničega odnosno nikakvih zapaljivih tvari ili predmeta koji bi se mogli zapaliti i nelogično je da bi on, postupanjem koje mu poslodavac stavlja na teret ugrozio u prvom redu svoj život i život ostalih radnika u rafineriji. Nema saznanja da bi na tom drugom kompresoru bila zabijena drvena letva. Na upit suda naveo je da nakon što je primijećeno da cijev na prvom kompresoru pušta gorivo, cijev je brzo zamijenjena i poslovi su se nastavili obavljati dalje, odnosno nije bilo zastoja u poslu. Na upit suda je li njegova dužnost provjeriti kompresor prije nego počne pjeskariti odgovorio je kako su za to zaduženi drugi radnici, a ne on te da to nije u opisu njegovog posla. Dalje je naveo kako iz podataka HZMO proizlazi da je objavljen s danom 7. veljače 2025., a tog dana je radio, iz čega proizlazi da je kod poslodavca 7. veljače 2025. radio na crno, a što je kazneno djelo. Naveo je kako je kod poslodavca znao raditi i 320 sati mjesečno, da je prije otkaza radio 15 dana po 12 sati na platformi, nakon čega je trebao imati 15 dana odmora, međutim poslodavac ga je zvao da dođe raditi u rafineriju te mu je poslovođa rekao da će raditi i vikende, a u tom tjednu koji je prethodio otvaranju bolovanja, poslovođa mu je rekao da mora raditi i u tjednu i za vikend, na što se on požalio da je premoren i da ga bole ruke i da ne može raditi i da će morati otvoriti bolovanje. Nakon toga da mu je poslodavac dao otkaz. Na upit suda tužitelj je naveo kako mu je nakon prijave inspekciji, tuženik isplatio plaću za siječanj i razmjerni dio veljače 2025. kao i naknadu za godišnji odmor. Na daljnji upit suda tužitelj je naveo kako je opseg posla u tjednu prije nego je otvorio bolovanje bio uobičajen, da su u krugu rafinerije za njegovog poslodavca radili i drugi radnici, mahom Egipćani i Nepalci. Na upit suda tužitelj je naveo da se oglasna ploča poslodavca valda nalazi u građevinskom kontejneru koji je udaljen oko 2 kilometra od ulaza u rafineriju. Na daljnji upit naveo je kako se radnici kada dolaze na posao i odlaze s posla ne zaustavljaju nužno kod tog kontejnera već to ovisi o potrebama posla. Dalje je naveo da nije istina da je poslodavac odluku o otkazu izvjesio na oglasnu ploču. Na daljnji upit suda tužitelj je naveo kako nakon 7. veljače 2025. nije ušao u krug rafinerije jer mu je bila blokirana kartica za ulazak. Na poseban upit punomoćnika tuženika, tužitelj je odgovorio da se prilikom pjeskarenja koristi kompresor. Na daljnji upit odgovorio je da mu je bolovanje otvoreno radi dijagnoze "upala mišića i bolovi u kostima". Na daljnji upit tužitelj je odgovorio da za vrijeme bolovanja nije bio onemogućen u kretanju i da je točno da je izašao na kavu. Naveo je kako se ne želi vratiti na posao kod poslodavca.

12. Saslušan na ročištu održanom 29. siječnja 2026. zastupnik po zakonu tuženika Branimir Mučnjak u bitnom je iskazao da su predmetni kompresori bili u najmu njegove firme četiri godine prije tog događaja i da nikada nije bilo problema i nikada se s njima ništa slično nije dogodilo, a da je taj tjedan tužitelj prijetio da će otvoriti bolovanje i

"motao se" oko tih kompresora i bio u njihovom radnom prostoru. Na upit suda pojasni što znači da se tužitelj "motao" oko kompresora, odnosno da li to znači da nije s njima trebao raditi, naveo je kako je tužitelj trebao raditi s kompresorima i radio je s njima. Dalje navodi kako je na cijevi kompresora bio čisti rez, dakle nije bilo napuknuće ili rupa, a što smatra i činom terorizma budući da se kompresor nalazio u blizini spremnika od 20.000 metara kubičnih benzina i sve je moglo završiti sa katastrofom. Smatra da osoba koja je tužitelja nagovorila na to, da nije bila niti svjesna mogućih posljedica. Također prije toga, nekih dva dana prije, na drugom kompresoru u ventilator je bila zabijena drvena letva. Na upit suda odgovorio je kako ga je o tome da je u jedan kompresor zabijena letva dok je na drugom prerezana cijev za dovod goriva obavijestio poslovođa Dejan Kovačević. Naveo je kako mu Dejan Kovačević nije rekao da je to učinio tužitelj, već mu je rekao da je tužitelj taj tjedan bio oko tih kompresora. Na daljnji upit suda naveo je da su taj tjedan u krugu rafinerije radili i drugi radnici na drugim poslovima i lokacijama unutar kruga rafinerije, da se svi radnici mogu slobodno kretati unutar kruga rafinerije dok im je kartica potrebna radi ulaska i izlaska u krug rafinerije. Istaknuo je da je s tužiteljem i inače bilo problema, da je stalno prijetio s bolovanjima, da se nije na vrijeme vraćao na posao kada bi išao u Bosnu, a svakog mjeseca je barem pet dana boravio u Bosni. O spornom događaju obavijestio ga je poslovođa Dejan Kovačević i njemu je već svega bilo dosta i nije više mogao riskirati s tužiteljem te je donio odluku o izvanrednom otkazu. Odluku je tog dana, 7. veljače 2025. u petak, napisao, slikao i putem whatsapp posla poslovođu koji ju je izvjesio na oglasnu ploču u kontejneru firme u krugu rafinerije i to je bio posljednji radni dan tužitelja, koji mu je i plaćen te nije istina da je taj dan tužitelj radio na crno. Odmah u ponedjeljak tužitelj je otvorio bolovanje, a nakon što je on posumnjao u istinitost bolovanja, obavijestio je tužiteljevog liječnika koji ga je uputio na službu u HZZO. Budući da postupak utvrđivanja opravdanosti bolovanja dugo traje, još nema saznanja o rezultatima. Naveo je da je tuženika, nakon što mu je tuženik poslao kontrolu bolovanja tužitelj prijavio inspekciji radi neisplate plaća i naknade za godišnji odmor. Dalje je naveo kako je nakon prijave inspekciji tužitelju isplaćena naknada za godišnji odmor i to u dvostrukom iznosu, kao i plaća za siječanj i veljaču dok je tužitelj kod njega bio u radnom odnosu prethodne četiri godine i plaća mu je uvijek redovito isplaćivana. Također je istaknuo da tužiteljev šogor i dalje radi kod njega i s njim nema problema. Smatra da je tužitelj ukoliko je bio nezadovoljan mogao dati otkaz. Na pitanje tužitelja je li u radu s kompresorom dovoljan jedan čovjek ili više ljudi, zastupnik po zakonu tuženika odgovorio je da kompresor radi sam po sebi kada ga se upali, dok pokraj kompresora stoji jedan čovjek koji puni pijesak, a drugi pjeskari. Također je naveo da on ne tvrdi da je do kvara na kompresoru došlo prilikom obavljanja rada već su mu rekli da se tužitelj taj tjedan oko kompresora motao i dok nije na njemu radio. Na pitanje tužitelja je li tužitelju dozvoljeno ići okolo po rafineriji, izvan onog mjesta obavljanja posla na koje je taj dan raspoređen, odnosno na svoju ruku, zastupnik po zakonu tuženika odgovorio je da on to ne zna jer on nije bio tamo, ali da nakon što se da dozvola za rad za taj dan, da se radnici slobodno kreću po rafineriji između mjesta obavljanja posla i da ih pri tome nitko ne prati. Naveo je kako ne bi vratio tužitelja na posao jer je izgubljeno povjerenje.

13. Iskaz tužitelja sud cijeni vjerodostojnim jer je tužitelj iskazivao uvjerljivo i životno, posebno u dijelu u kojem je naveo da je nelogično je da bi on, postupanjem koje mu poslodavac stavlja na teret ugrozio u prvom redu svoj život i život ostalih radnika u rafineriji. Sud je prihvatio i dio iskaza tužitelja u kojem je naveo da mu je nakon prijave

inspekciji, tuženik isplatio plaću za siječanj i razmjerni dio veljače 2025. kao i naknadu za godišnji odmor jer je u tom dijelu njegov iskaz suglasan s iskazom zastupnika po zakonu tuženika Branimira Mučnjaka i sa dokumentacijom u spisu, odnosno dopisom Državnog inspektorata (list 8 spisa).

13.1. Sud nije prihvatio iskaz tužitelja u dijelu u kojem je iskazao da je 7. veljače 2025. kod tuženika radio neprijavljen, odnosno "na crno" budući da iz HZMO (list 72 spisa) proizlazi da je tužitelj kod tuženika bio prijavljen od 1. siječnja 2024. do 7. veljače 2025.

14. Iskaz zastupnika po zakonu tuženika Branimira Mučnjaka sud je prihvatio u dijelu u kojem je iskazao da je tužitelj u ponedjeljak, 10. veljače 2025. otvorio bolovanje, te da je on posumnjavši u istinitost bolovanja, obavijestio tužiteljevog liječnika kao i u dijelu u kojem je naveo da ga je, nakon što mu je poslao kontrolu bolovanja tužitelj prijavio inspekciji radi neisplate plaća i naknade za godišnji odmor te da je nakon te prijave tužitelju isplaćena naknada za godišnji odmor jer je u tom njegov iskaz u suglasnosti s dopisom Državnog inspektorata (list 8 spisa). Sud vjerodostojnim cijeni i dio iskaza zastupnika po zakonu tuženika u kojem je naveo da se svi radnici mogu slobodno kretati unutar kruga rafinerije dok im je kartica potrebna radi ulaska i izlaska u krug rafinerije jer je u tom dijelu njegov iskaz životan i logičan. Sud je prihvatio iskaz zastupnika po zakonu tuženika Branimira Mučnjaka i u dijelu u kojem je naveo da ga je o tome da je u jedan kompresor zabijena letva dok je na drugom prerezana cijev za dovod goriva obavijestio poslovođa Dejan Kovačević jer je u tom dijelu njegov iskaz suglasan s iskazom tužitelja koji je naveo da je nakon što su mu ljudi koji su zaduženi za praćenje kompresora došli reći da pušta gorivo iz kompresora o tome obavijestio svog poslovođu Dejana Kovačevića.

14.1. U ostalom dijelu u kojem zastupnik po zakonu tuženika Branimir Mučnjak nagađa o mogućnosti da je štetu na kompresorima učinio tužitelj, sud nije prihvatio njegov iskaz jer on u tom dijelu nije potkrijepljen nikakvim dokazima, posebno stoga što je i sam Branimir Mučnjak u iskazu naveo da mu Dejan Kovačević nije rekao da je tužitelj oštetio kompresor već da se "motao" oko kompresora, te da su se i drugi radnici mogli kretati po krugu rafinerije.

15. Odredbom članka 133. stavak 1. Zakona o radu ("Narodne novine" broj: 93/2014, 127/2017, 98/2019, 151/2022, 64/2023; dalje ZOR). propisano je da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od petnaest dana od dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarenje toga prava. Ako poslodavac u roku od petnaest dana od dostave zahtjeva radnika iz stavka 1. toga članka ne udovolji tom zahtjevu, radnik može u daljnjem roku od petnaest dana zahtijevati zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom (stavak 2.).

15.1. S tim u vezi sud je utvrdio da je, suprotno tvrdnjama tuženika, tužba pravovremena u smislu odredbe članka 133. stavak 2. ZOR. Naime, na ročištu održanom 29. siječnja 2026. stranke su učinile nespornim da je odluka o otkazu tužitelju poslana poštom 4. ožujka 2025. Tužitelj je uz tužbu dostavio presliku Zahtjeva za zaštitu radnika, presliku Potvrde o primitku (list 4 spisa) s brojem preporuke RR 31677772 8 HR i presliku omotnice (list 5 spisa) s istim brojem preporuke iz kojih proizlazi da je zahtjev za zaštitu prava radnika uputio tuženiku 11. ožujka 2025., dakle

u roku od petnaest dana iz članka 133. stavak 1. ZOR. Dalje proizlazi da je tuženik o toj pošiljci obaviješten 13. ožujka 2025., ali ju nije podigao dok u spisu ne postoje podaci o tome da je tuženik na zahtjev za zaštitu radnika odgovorio. Dakle, tuženik je najranije mogao saznati za zahtjev za zaštitu prava nakon 13. ožujka 2025., pa je tužba koja je podnesena 10. travnja 2025. (omotnica na listu 21 spisa), podnesena pravovremeno.

16. Odredbom članka 116. stavkom 1. ZR propisano je da poslodavac i radnik imaju opravdani razlog za otkaz ugovora o radu sklopljenog na neodređeno ili određeno vrijeme, bez obveze poštivanja propisanog ili ugovorenog otkaznog roka (izvanredni otkaz), ako zbog osobito teške povrede obveze iz radnog odnosa ili neke druge osobito važne činjenice, uz uvažavanje svih okolnosti i interesa obiju ugovornih stranaka, nastavak radnog odnosa nije moguć. Ugovor o radu može se izvanredno otkazati samo u roku od petnaest dana od dana saznanja za činjenicu na kojoj se izvanredni otkaz temelji (stavak 2.). Stranka ugovora o radu koja, u slučaju iz stavka 1. ovoga članka, izvanredno otkaže ugovor o radu, ima pravo od stranke koja je kriva za otkaz tražiti naknadu štete zbog neizvršenja ugovorom o radu preuzetih obveza (stavak 3.).

17. Izvanredni otkaz predstavlja vrstu otkazivanja ugovora u radu kada ni poslodavac ni radnik nemaju obvezu poštovati otkazni rok, ali moraju dokazati opravdani razlog za otkaz. Najčešći razlozi za izvanredni otkaz su slučajevi teške povrede obveze iz radnog odnosa ili zbog neke druge važne činjenice, uz uvažanje svih okolnosti i interesa obiju ugovornih strana, te kada nastavak radnog odnosa nije moguć. Poslodavac i zaposlenik u slučaju otkaza moraju dokazati postojanje opravdanog razloga, dok se otkaz može dati u roku 15 dana od dana saznanja činjenice na kojoj se otkaz temelji. Pritom treba navesti da poslodavac ovisno o okolnostima konkretnog slučaja, prirodi povrede obveze iz radnog odnosa i njezinoj težini ima mogućnost izabrati neki od zakonom predviđenih načina otkazivanja ugovora o radu. Stoga je na poslodavcu da odluči kojom vrstom odluke će radniku otkazati ugovor o radu zbog počinjenja teške povrede obveze iz radnog odnosa, a dopuštenost odluke o otkazu ugovora o radu ocjenjuje se prema razlozima iznesenim u toj odluci.

18. Ocjenjujući rezultate dokaznog postupka i dovodeći ih u vezu s relevantnim odredbama materijalnog prava sud je zaključio da Izvanredni otkaz Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 1. siječnja 2024. nije bio dopušten.

19. Prema odredbi članka 135. stavak 3. ZOR, u slučaju spora zbog otkaza ugovora o radu, teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz ugovora o radu je na poslodavcu ako je ugovor o radu otkazao poslodavac, a na radniku samo ako je on ugovor o radu otkazao izvanrednim otkazom ugovora o radu.

19.1. Dakle, u konkretnom slučaju teret dokaza bio je na tuženiku kao poslodavcu.

20. S tim u vezi u prvom redu valja ukazati na to tuženik u konkretnom slučaju nije dokazao da je upravo tužitelj počinio štetu na kompresorima, te da je tužitelj takvim postupanjem ugrozio sigurnost i zdravlje radnika. Naime, i sam zastupnik po zakonu tuženika Branimir Mučnjak u svom je iskazu naveo da on nema saznanja da je tužitelj počinio navedenu štetu već je to njegova pretpostavka zbog toga što je tužitelj u tjednu kada je šteta nastala viđen u blizini kompresora. Međutim, budući da iz iskaza tužitelja

te iz iskaza Branimira Mučnjaka proizlazi da je tužitelj u svom radu kod tuženika po redovnom tijeku stvari koristio kompresore, logično je da je i bio u njihovoj blizini pa navodi zastupnika po zakonu tuženika Branimira Mučnjaka izneseni u tom smjeru ne daju podlogu za utvrđivanje da je upravo tužitelj počinio štetu na kompresorima, i to s namjerom, posebno stoga što su se i drugi radnici mogli neometano kretati po krugu rafinerije.

20.1. Dalje, u odluci o izvanrednom otkazu ugovora o radu navodi se da je zbog postupanja tužitelja izravno bio usporen proces rada poslodavca, da je poslodavac kasnio sa radovima i imao značajne neugodnosti zbog kojih mu je prijetio i raskid ugovora o izvršenju radova antikorozivne zaštite, međutim, ti razlozi nisu potkrijepljeni nikakvim dokazima.

20.2. Navodi iz odluke o otkazu da tužitelj nije bio pozvan na davanje obrane jer ga se u prethodnom razdoblju nije moglo kontaktirati, upućuju na to da je odluka o otkazu donesena naknadno, a ne 7. veljače 2025., što uostalom tvrdi i tužitelj. Naime, iz dopisa INA d.d. i ispisa očitavanja tužiteljeve kartice za ulazak u rafineriju (list 68-70 spisa) razvidno je da je tužitelj ulazio u rafineriju od 7. siječnja 2025. do 7. veljače 2025. i to u više navrata (ukupno četrnaest puta) pa su neosnovani navodi da tužitelj nije bio dostupan. Logičniji zaključak je da je tužitelj, ako je i bio poslodavcu nedostupan, to bio od 10. veljače 2025. kada je otvorio bolovanje, a ne u razdoblju prije 7. veljače 2025. dok je još radio.

21. Prema odredbi članka 116. stavak 2. ZOR, ugovor o radu može se izvanredno otkazati samo u roku od petnaest dana od dana saznanja za činjenicu na kojoj se izvanredni otkaz temelji.

21.1. U odluci o izvanrednom otkazu ugovora o radu ne navodi se kada je tužitelj počinio štetu na kompresorima. Ukoliko bi se taj događaj koji je naveden kao razlog za izvanredni otkaz vremenski smjestio na datum 7. veljače 2025., a imajući u vidu da je tuženik nespornim učinio da je odluka o otkazu tužitelju poslana 4. ožujka 2025., pri čemu nije dokazao da je 7. veljače 2025. tu odluku objavio na oglasnoj ploči u krugu rafinerije i to prije 16:55 sati koje vrijeme je očitano kao vrijeme izlaska tužitelja iz rafinerije (list 70 spisa) na način da ona bude dostupna tužitelju, proizlazi da odluka o izvanrednom otkazu nije donesena u roku od petnaest dana od dana saznanja za razloge na kojima se otkaz temelji. Pritom valja istaknuti da je tuženik odustao od saslušanja svjedoka Dejana Kovačevića koji ima neposredna saznanja o događajima koji su prethodili otkazu ugovora o radu tužitelju i koji bi mogao otkloniti sumnje o tome kada je tuženik saznao za razloge koje navodi kao razloge za izvanredni otkaz, a budući da je zastupnik po zakonu tuženika Branimir Mučnjak iskazao da ga je o tome obavijestio upravo Dejan Kovačević. Ističe se i da je navedeni svjedok u više navrata pozivan da pristupi sudu i da svoj iskaz, pa i putem policije, ali se nije odazivao, a na telefonske pozive suda spuštao je slušalicu.

22. Slijedom iznijetih razloga sud je ocijenio da tuženik nije dokazao postojanje opravdanih razloga za izvanredni otkaz ugovora o radu tužitelju zbog čega je na temelju odredbe članka 135. ZOR odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

22.1. Odluka iz točke II. izreke ove presude temelji se na odredbi članka 125. ZOR

budući da je sud utvrdio da otkaz poslodavca nije dopušten i da radni odnos tužitelja kod tuženika nije prestao 7. veljače 2025., a tužitelj je naveo kako mu nije prihvatljivo nastaviti radni odnos kod tuženika te je tražio da se kao dan prestanka radnog odnosa odredi dan donošenja ove presude.

23. Stranke nisu tražile naknadu troškova ovog postupka slijedom čega o troškovima postupka nije donesena odluka.

Velika Gorica, 22. srpnja 2026.

Sutkinja:
Ivana Klaić Žlepalo

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pisano putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Broj zapisa: **9-3088b-181ba**

Kontrolni broj: **0b286-cac62-d4ab2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Ivana Klaić Žlepalo, O=OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Velikoj Gorici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.